

лището на Макри и Марония има надъ 300 кв. клм. пространство, засадено съ питомни и диви маслини — около 50,000 облагородени и надъ 500,000 диви. Ако всички дървета се облагородятъ, България би получавала надъ 6,000,000 кгр. маслини годишно.

Ние сме на пристанището. То е пусто. Жива душа нѣма въ него. Гарата спи. Нѣколко вагони си почиватъ край нея. Почива си и близката мелница. Само нѣколко

Пристанището на Дедеагачъ.

гемии, моторници и лодки свѣнливо се притискатъ една до друга. Нѣколко моряка съ пушка на рамо бавно крачатъ по кея съ впитъ погледъ въ далечината. Тѣ пазятъ пристанището, пазятъ вратата на Тракия.

Вечеръта пренощувахме въ единъ отъ най-добритѣ хотели на града. Сутринъта ободрени тръгнахме да разглеждаме града. Улицитѣ на Дедеагачъ сж прави, широки и чисти, кжщитѣ сж нови и спретнати, а двороветѣ засадени съ овощки и цвѣтя. По една напрѣчна улица се отбихме да разгледаме голѣмата и красиво изографисана черква „Св. Кирилъ и Методий“. Въ двора има ниско първоначално училище, гордо до него надига глава двуетажната прогимназия. Между сградитѣ за отбелязване въ Дедеагачъ сж гимназията и